

"מרד הביטניקים"

(המשך מעמוד 6)
 עליה: לח"י המשיך להתקיים במח-
 תרת. מחוז לסורגים.
 שלא כחבריו, לא פנה אחרי קום
 המדינה לעסקנות פוליטית, והתרחק
 לחלוטין מהמפלגות שהוקמו על-ידי
 מנהיגי "א"ל ולח"י. לפני יותר מ-30
 שנה ירד לנגב, הצטרף לקיבוץ שדה-
 בוקר, ושם פיתח ידירות מיוחדת
 במינה עם מנהיג מפא"י, דויד בן-
 גוריון, מהאויבים הגדולים של לח"י.
 ידירות זו הפתיעה רבים מחבריו. אך
 ליהושע לא היה איכפת. כאשר הסי-
 תיימה המליחמה לעצמאות, הפסיקה
 הפוליטיקה המיפלגתית לעניין אותו.
 השבוע, שנה אחרי מות אשתו, נפטר
 כהן בשדה-בוקר בגיל 64.

יחסים מרחביים

FINITA LA COMEDIA?

בפרשת טאבה הושקעו

די אמצעים כדי לבנות

במה בתי-מלון — ועדיין

החשבון פתוח

האם מסיימת הקומדיה העגומה
 ששמה טאבה?
 בטלוויזיה הופיעו שני מנהיגי
 המשא-והמתן, והציגו מישחק של כלב
 וחתול. את תפקיד החתול גילם דויד
 קימחי, מנכ"ל משרד-החוז, האיש של
 יצחק שמיר. את תפקיד כלב-הבולדוג
 גילם אברהם טמיר, האיש של שימון
 פרס ועוזר וייצמן.
 טמיר היה מרוגז. הוא זעם עד כדי
 כך, שנדמה לרבים מן הצופים שהוא
 שיכור או חולה. הוא היה תוקפני, זועם
 וצודק.

השניים הרגימו עובדה חשובה:
 שהמאבק אינו רק בין ישראל ומצרים
 על פיסת-החול הועיר, אלא גם בין
 שמיר ופרס, בין הליכוד והמערך.
מתי יהיה הסוף? למערך יש
 עניין פשוט: לסיים את הפרשה במהרה,
 כדי ששימון פרס יקצור את הפרי
 הפוליטי עוד לפני הרוטציה. הוא האיש
 הצריך להיפגש עם חוסני מובארכ
 ולקבל את פני השגריר המצרי המואמן.
 זה צריך להיות חלק מאקורד-הסיום
 של כהנתגלו כראשי-משלה. הזמן דוחק,
 לשמיר יש עניין הפוך. הוא יכול
 להרשות לעצמו להיות עקשן וקשוח.
 לא איכפת לו שהסיום יידחה בעוד כמה
 שבועות. אז יפול הפרי הבשל לתוך
 חיקו שלו.

במה זה עלה? הפרשה כולה
 גובלת בגיחוך מכל הבחינות.
 מבחינת השטח: לעומת השטחים
 העצומים של סיני, שהוחזרו למצרים
 אחרי משא-ומתן של שנה וחצי, טאבה
 היא שטח אפסי. אולם על שטח אפסי
 זה מתנהל מזה יותר משבע שנים משא-
 ומתן עקשני, כאילו היה מדובר על
 ארץ גדולה, וזב חלב ודבש.
 מבחינת המחיר: ישראל כבר
 הוציאה על המשא-והמתן הזה כסף
 שהיה מספיק כדי לקנות כמה בתי-
 מלון מסוג סונסטרה. הצוות שעסק
 בפרשה זו, הנסיעות הרחופות, האירוח
 וההוצאות הנלוות — כל אלה כבר
 מגיעים להון-תועפות.

כל זה כדי להציל בית-מלון, שנבנה
 מלכתחילה כדי לפוצץ את המשא-
 ומתן וליצור "עובדות בשטח". בהתאם
 לשיטה הציונית הקלאסית, שאבד
 עליה הכלח ושאיין לה כל מקום
 ביחסים בין מדינות. מכיוון שלשון
 הסכסוך-השלום ברורה לגמרי (הגבול
 שהיה קיים בין מצרים ופלשתינה
 בימי המנדט הבריטי) לא היה מלכת-
 חילה סיכוי שישראל תזכה בשטח.
 גם אם יסולקו המיכשולים האחר-
 רונים בדרך לבוררות והצדדים יסכימו
 על זהות הבוררים, אין זה הסוף, אלא
 רק התחלת הסוף. הבוררות תרוש זמן
 וכסף, ותהיה התרוצצות סביבה, וכסופו
 של דבר ינתן פסק, שיפתח מחדש את
 כל הפצעים.

איש בעולם אינו יכול להאמין שכל
 זה מתרחש בגלל שטח שהוא פחות
 מקילומטר מרובע אחר.

יגאל תומרקין וגבי אלדור
נכנסו לשטחים הללו...

נתן ילין-מזור
מתוך ידיעה שהדבר אסור...

דן בן-אמוץ מגיש את "ההודאה" במישטרה
מטרתנו היתה להפך חוק זה...

על ההזמנה ל-חובבי הגליל" לבוא
 ולהפך את החוק ממרמיאל היה צריך
 משהו להתחום, כדי שלא יתעורר חשד
 בציבור. איך חותמים, כשאין אירגון
 ואין ועד? כך נולד הרעיון שיחתמו
 אותם השיבועה שלהלן ראשונים
 בעקבות אורי דיוויס, וששמותיהם
 כבר פודסמו בעיתונים. איש מהם אינו
 איש-מיפלגה, אינו שייך לשום חוג
 רעיוני מוגדר. (מחוסר שם, החלו
 קוראים להם, השבת, בשם, שיבעת
 המופלאים". השיבועה: השחקנית גילה
 אלמגור, העיתונאי דן בן-אמוץ, הפסל
 יצחק דניצ'גר, השחקן אורי זוהר,
 המרצה ד"ר אריה וקס, העיתונאי עמוס
 קינן, הצייר יגאל תומרקין.)

איש קשיש אחר בא לכיכר, החל
 תוקף כועס את הנוכחים... סוכני נאצי!
 סוכני המופתי! צעק.

הוא התרגז שיבעתיים, מפני שראה
 לפניו חברות של צעירים עלווים
 ונערות נאות, שהחליפו בדיחות, צחקו
 בקולי קולות, בכיכר שררה אווירה של
 יציאה לפיקניק.

אותו פטרוט קשיש לא יכול היה
 לדעת כי אווירה עלווה זו מהווה גם
 היא המשך למסורת מסוימת: מסורת
 הפלמ"ח. בימים ההם, ערב פעולה,
 כשידעו הכל כי מוטל עליהם תפקיד
 מסוכן וחיוני, וכשלוברים רעד הקור-
 כבן, היתה התגובה הגלוויה: צחוק, לור
 היה נדמה שנקלע לחבורת פוחזים, ורק
 יודע-ידעו ידעו כי צחוק זה מסתיר
 רצינות עמוקה.

מאז נכתבו על כך הרבה ספרים
 ושירים אך הרוח עצמה מתה — עד
 שקמה השבת לתחיה. שוב עפו אותן
 הבריחות הישנות, שוב נמסרו הצהרות
 חשובות והוראות-ביצוע קדניות
 בתוספת הלצות ובנוסח היתולי.
 אך מכין המאות הרבות שהצטופפו
 בכיכר, לא היה איש שלא התלבט
 בביתו אם ללכת אם לאו, אם מותר
 וצריך להפך חוק, אם הוא מוכן להיאסר
 למשך שבועות וחודשים.
 כמו אורי דיוויס, ומכיוון שכל אחד
 יודע כי השני ענה על שאלות אלה
 (המשך בעמוד 38)

הראשונים שהופיעו בכיכר מלכי-
 ישראל בתל-אביב, לפי קריאת שבועת
 האמנים הצעירים, "חובבי הגליל", לא
 האמינו שמישהו זולתם יופיע. "שטח
 9" אף אחר לא יקום בשעה כזאת!
 התלוצצו.

אבל הביטניקים" באו — ואט-אט
 התמלאה הכיכר הגדולה. ביטניקים
 שקמים בעשר בבוקר" התפעל סופר
 צעיר, "וזהו נס!"
 לא היה זה הנס היחיד. בהמון הצעיר
 והגועש החלו בולטים כוכבי-טמבל

תנועות רבות כהיסטוריה זכו
 לשמותיהן מפי יריביהן. שמות
 הגנאי וכינויי-הילגול שהורבכו להן,
 הפכו לתאריי-כבוד.

כאלה היו הבריונים והסיקריקים
 בימי הבית השני; הגויזים ("קבצנים")
 של מלחמת-השיחור ההולנדית,
 הסאן-קילוטים (חסרי המיכנסיים)
 של המהפכה הצרפתית, הדס-
 קאמידאדוס ("חסרי החולצות") של
 פרון בארגנטינה, הכוענים והשכוען
 המסויים בישראל החדשה.

הכתבה ב"העולם הזה", 17.2.65

באורות דולקים. בשיירת-ענק. לעבר השטח הסגור...

ושחולצות כחולות. חברי משקים ואנשי
 החטיבה הצעירה של מפ"ם באו מכל
 קצות הארץ. זה היה נס שני, כי יום
 לפני כן פירסם עיתון המיפלגה
 בהבלטה נאום של ח"כ מפ"ם, ויקטור
 שטיינבוך, שגינה את הפעולה בהריפות,
 טען כי אסור להפך את החוק.
 שמו"צניק המפר את דעת ראשי
 מיפלגתו דומה לביטניק הקס כשבת
 בבוקר, זוהי המהפכה — ורק עניין גדול
 יכול לחולל זאת.

השבוע נוסף לרשימה הארוכה שם
 חדש: הביטניקים.
 המציא אותו הר"ר הרצל רוזנבלום,
 כאשר התפל בשצף-קצף על התנועה
 הספונטאנית שנתעוררה בעקבות
 מאסרו של אורי דיוויס. הוא ביקש
 להבליט את השתתפותם של אנשי
 הכוהימה בתנועה זו. הוא הצליח
 להדביק לה שם.

"מרד הביטניקים" מקיף פרופי-
 סורים, ספרים, אנשי-רוח מכל הסוגים,
 גיבורי-המלחמה וסרבני-המלחמה, מפך
 די מחתרת ועיתונאים, חברי-משקים
 וסתם נוער טוב שאיכפת לו. איש מהם
 לא נעלב מן התואר. הם אימצו אותו
 לעצמם כרוח טובה.
 כי אותו תואר עצמו הורבך, על-ידי
 רוזנבלום אחרים, לצעירים שהרימו
 את נס המלחמה בפצצה האטומית
 כבריטניה. מיכציה-המרי שלהם שייך
 שו מטרה לחיצוילעג, מפני שכלטו
 בהם סטורנטים, נערות-יוזרות ואנשי
 כוהמה. אבל תוך שנים מעטות חוללה
 תנועה זו, בהנהגת הלורד ברטראנד
 ראסל, מהפכה בתודעת שתי המיפלגות
 כבריטניה.

אותו תואר הורבך לצעירים האמרי-
 קאים שירדו דרומה, בקול שירה
 ובנגינת גיטאות, לעזור לכושם להי-
 שוג את זכויותיהם. הם נרצחו, הוכו,
 נאסרו בהמוניהם, אך הם תרמו תרומה
 מכרעת למהפכה הגדולה, המשנה עתה
 את פני ארצות-הברית.

"מרד הביטניקים" דומה לתנועות
 אלה. מאז קום המדינה לא היתה תנועה
 כזאת.

השעה היתה עשר בבוקר, ביום
 השבת, זוהי השעה שבה נחים אנשי
 הכוהמה, אירי לילה עלי.

שיבעת המופלאים

מאת צעירות וצעירים צובאים
 על בעלי המכוניות, מבקשים
 טרמפ למיבעצ. אין תחבורה אלא
 חלק מהם.

קל היה להזמין מראש אוטובוסים
 מיוחדים, או משאיות, הרעיון עלה
 באת התתייעצויות, אך נפסל מהר,
 משאיות ואוטובוסים הם סימן לאירגון
 — אילו מרד זה אינו מאורגן, והוא
 בורח מפני כל סימני האירגון.

זהו אחד מסימני ההיכר של המרד
 הזה, אין הוא רוצה ללכת בדרכי
 השיגרה, לכן נקבע שלא יהיו שלטים,
 סיסמות, דגלים. שלא יהיה שום רמיון
 לפעולות המיפלגות השונות, לשיגרה
 המקובלת שנמאסה על כולם.

לכן אין גם ועד, אין מועצה, אין
 הנהגה, ההחלטות מתקבלות בהתיי-
 עצויות טלפוניות, בשיחות, על-ידי
 אנשים שאיש לא מינה אותם, ושלא
 מינו אפילו את עצמם, שככבר איז מנוס
 מישיבה — הרי זו ישיבה אנטי
 ישיבתית, ללא נציגים, ללא סדריום,
 ללא קיום רישמי.